

Bona comparació.

Ensenyar-los a gaudir de la música en directe surt d'una necessitat de les mateixes escoles, perquè el mestre de música no sap tocar tots els instruments. I a part hi ha tota la riquesa que dona la música en directe: l'expressivitat dels músics, els sentiments que suscita, les sensacions...

No és poca cosa.

Però el que passa per davant de tot és que els nens s'ho passin superbé aquells 50 minuts. I perquè disfrutin els hem d'oferir música de primera qualitat i adaptada a la seva edat. La millor música de què siguem capaços, perquè si és dolenta el nen se n'adona abans que un de gran i desconnecta!

Interpreteu les pròpies composicions.

Concebem l'espectacle sencer: la música i la lletra, l'escenografia, el vestuari... Tot sigui perquè al nen se li faci curt i li vinguin ganes de tocar! Jo tinc el costum de posar-me a la porta quan marxen, i qui toca un instrument t'ho diu, perquè és un moment d'excitació.

Un moment que ja té per sempre.

Tant de bo. Fem allò que se'n diu "crear nous públics", o sigui, el públic dels concerts en directe per a adults del dia de demà. És per això que el Palau de la Música, L'Auditori i el Liceu, per exemple, programen concerts escolars i familiars.

El músic va néixer a Barcelona però se sent fill de Lliçà d'Amunt, on viu des dels 12 anys.

Qui fa crítica de música infantil?

No hi ha crítics ni premis, tot i que el mercat són tots els nens del món! Tampoc hi ha canals de venda. L'únic que marca criteri és el Club Super3, que ven cedés. Però aviat no ho podrà fer: els nostres fills escolten música via informàtica!

Tu també ets mestre.

Sí, estic a la Pereanton de Granollers, pública, i al Ginebró, concertada, de Llinars. A la Pereanton hi ha un projecte molt interessant: cada nen tria un instrument de big band (clarinet, saxo, bateria, baix, piano, etc.) i amb tota la classe fem una banda. Ja n'hi ha dues. A Llinars és diferent: s'ofereixen classes d'instrument, i jo en faig de trompeta i trombó.

Què et dona l'escola?

M'agrada perquè em permet viure l'ofici de mestre des de fora, i estar en contacte amb la canalla, que m'és molt necessari perquè el 75% de la música que faig és per a ells. Però l'ofici de músic m'interessa més que el de mestre.

Per què?

Em satisfà més! I em dona molta més llibertat. Fer de mestre és picar molta pedra! He fet d'educador, de mestre i de músic, i em quedo amb l'ofici de músic, però amb un peu en l'ensenyament musical.

Parla'ns d'aquesta llibertat com a músic.

No tinc horari ni lloc de treball fixos, per exemple, i puc desplegar tota la meva creativitat. Amb La Botzina faig de tot: de productor, guionista, compositor, escenògraf, transportista...

Home orquestra en sentit ple!

Ah, i pujo a l'escenari i toco la trompeta i faig de ballari! I si tinc la sort que la platea és plena de nens i s'ho passen bé, ja és el súmmum! Si no fos per això no faria vint anys que m'hi dedico.

D'on et ve el do de connectar amb els nens?

No és un do, que és dir molt, sinó una qualitat. La clau és que t'agradin, que te'ls estimis. Llavors ja intentes posar-te al seu cervell. I quan els mires als ulls mires de saber què els pot agradar, amb què els pots sorprendre.

I els sorpreneu?

Sovint sí. Aquesta setmana hem fet "La Nora i el jazz" al Sant Andreu Teatre. I quan només començar els nens ja es posen a riure, dius: "L'he encertat!". L'èxit d'aquest espectacle és el personatge, la Nora, a més de la música del Martí Ventura. Pot agradar tant a un nen de 2 anys com a l'àvia!

A qui està dotat per la música ja se li veu de petit?

N'hi ha que tenen més facilitats, però tothom pot arribar a ser músic. Bo o dolent: això ja dependrà de la persona, i sobretot de la dedicació. El més important és que et faci il·lusió fer música!